

Orbán Viktor 19. évértékelő beszéde

Időpont: 2017. február 10., Várkert Bazár Budapest

Tisztelt Schmitt Pál elnök úr és kedves felesége! Kedves Dalma Asszony! Boross Péter miniszterelnök úr, kedves Meghívóim, Hölgyeim és Uraim!

Jó újra látni Önöket. 19. alkalom. Ennyi már gombócból is sok. Felidézem Szabó István főtisztelendő püspök urunk történetét, amelyben két kisfiú hallgatja az istentiszteletet. Unalmas – mondja a kisebbik, mire a nagyobbik: ennek ilyennek kell lennie. Nos, kedves Hallgatóság, ettől ma aligha kell tartanunk. A 2016-os év a legkevésbé sem volt unalmas, s a 2017-es is inkább érdekfeszítőnek ígérkezik. Volt és lesz izgalom, meglepetés, fejkavarás, homlokráncolás és szemeknek dörzsölése. Azt fogjuk kérdegetni egymástól, valóban lehetséges-e mindaz, ami a szemünk előtt kibomlik és formát ölt. Ki gondolta volna egy-két évvel ezelőtt, hogy a történelem fittyet hány a jóslatokra, nevetve mutat fityiszt a liberális politika prófétáinak, lendületesen beint az uralkodó nemzetközi rend haszonélvezőinek és védelmezőinek, globalistáknak, liberálisoknak, elefántcsonttorony-palotákban és tévéstudiókban üldögélő befolyásos embereknek, média siserahadnak és gazdáiknak. Mindenkinek, aki azt hitte, tanította, terjesztette, a hasznát és a sápját szedte, hogy a globális liberális világrend megváltoztathatatlan. A nemzeteknek befellegzett, híveikkel együtt mehetnek a múzeumba. S nekünk, egyszerű polgároknak csak az a lehetőségünk maradt, hogy mindezt tudomásul vegyük, és beletörődjünk. S ha nem akarunk életünk végéig a lefogott és áristomba zárt eszméinken keseregni, vagyis nem akarunk reménytelenül lúzerek lenni, álljunk be a sorba, és szokjunk rá a nyitott világ liberális ízeire. A történelem azonban, tisztelt Hölgyeim és Uraim, nem olvasta a nagyokosok írásait, akik szerint neki – mármint a történelemnek – vége van, folyásiránya és medre kijelöltetett, haladnia pedig csak a jól megépített gátak között szabad. A történelem mindezt nem olvasta, egyszerűen nem tudott arról, hogy neki bizony vége van, kampec. Egyszer csak feltette a kezét: bocsnat, még itt vagyok, és mutatnék egy-két meglepő újdonságot. Vett egy éles kanyart, áttörte, és elsodorta a gondosan megtervezett gátakat, és kilépett a számára kijelölt mederből.

Bizony, tisztelt Hölgyeim és Uraim, ebből is láthatják, a történelem mi magunk vagyunk nemcsak Magyarországon, hanem egész Európában, mi mindannyian a magunk hús-vér valójában, eszméivel és gondolataival, terveivel és reményeivel, nem szeretjük és nem is tűrjük, ha mások akarják helyettünk megmondani és eldönteni, hogy mi végre is vagyunk e világon, mit, hogyan és miért tegyünk vagy ne tegyünk, gondoljunk vagy ne gondoljunk. Igen, kedves Barátaim, szép dolog volt éppen az 1956-os forradalom 60. évfordulóján azt látni, hogy a világban még mindig milyen nagy dolog a szabadság. Hogy volt lehetséges mindez az Úr 2016. esztendejében? Hübrisz – mondanák a régi görögök, az elbizakodottság, a dölyf és a kóros önszeretet elegye. Góg és felsőbbrendűség – mondanák a mai világ nyelvén. Az emberiség gazdagjainak és hatalmasainak régi tévedése, amikor azt hiszik, büntetlenül Isten helyébe képzelhetik magukat. Kinyilatkoztatnak, vitán felül álló tételeket hirdetnek, utópiákat erőltetnek országokra és népekre, eldöntik, mások mit mondhatnak és mit nem, miben hihetnek és miben nem, kijelölik a beavatottak körét, és megkérdőjelezhetetlennek gondolják világhatalmukat. Pénz, média, világkormányzás és nyitott világtársadalom. 2016-ban a világon az emberek mindezt sok helyütt megelégtették. Brexit, amerikai elnökválasztás, kipenderített olasz kormány, magyar migráns népszavazás, s utánuk több is jön talán, hatalmas kezdesz lenni végre, ó, nép. Ez persze, mármint a népre hivatkozás – hiába húzzuk magunk elé pajzsként Petőfit – a süllyedő liberálisok szerint szimpla populizmus, ami köztudottan csúnya dolog, mi több, ártalmas, és szobatiszta politikus ilyeneket nem mondhat.

Márpedig, kedves Hallgatóság, 2016-ban éppen ez történt. Akiket nem szoktak megkérdezni, akiknek nem lehet hallani a hangját, akik nem járatosak a médiavilág köreiben, akiket a globális gazdaság fogaskerekei félredobtak, a gyengének látszó kiszolgáltatottak, a gazdasági és kulturális kényszerzubbonyba bújtatottak, akiket a politikai korrektség nevében szájjár alá vettek, akiknek azt ígérték, hogy a globális világgazdaság és világkormányzás hasznaiból nekik is jut. Nos, ők fellázadtak, visszakövetelik a hazájukat, visszakövetelik a gazdasági és társadalmi esélyeiket, visszakövetelik azt a világot, a nemzetek széles és sokszínű világát, amelyben egykor otthon érezték magukat. Ez ömlött és ömlik az amerikai, a francia, az olasz, a holland és az osztrák választási kampányokból. Meleg a pite – mondják ilyenkor a fociöltözőkben. A választásra készülő európai nemzetek olyan drámai tónussal és sötét hangfekvésben beszélnek, hogy mi, magyarok csak kapkodjuk a fejünket. Igen, az eddig választékos, árnyalt, világpolgár, udvarias és kulturált vezetők, ellenzékiek és kormánypártiak egyaránt ma hazájuk megmaradásáról, a globalizmus szörnyűségeiről, a nemzeti létükre törő, fundamentalista migrációsáradatról és a világméretűvé hizott pénztőke feneketlen bendőjéről szónokolnak.

Mi ütött beléjük? Innen, Közép-Európából nézve az ember elsősre azt gondolná, hogy a jólét elvette az eszüket. Ahogy édesanyám szokta mondani: jó dolgukban már azt sem tudják, mit csináljanak. Szokatlan dolog ez, nehezen is értjük. 70 szabad békeév alatt felhalmozott családi és közösségi vagyonok, magas fizetések, kiváló egyetemek, hegyekben álló műkincsek, utak, repterek, száguldó gyorsvasutak, egy nyugat-európai, európai uniós élet, amit az egész világ irigyel, és amire áhítozik. Végül is ők a gazdagok. Mi járunk oda dolgozni a magasabb bér reményében. Magabiztos, jövőjét biztosítva látó Nyugat és bizonytalan, jövője miatt aggódó Kelet-Európa. Így ment ez eddig, ehhez szoktunk hozzá. Ám ha figyelmesen hallgatjuk, megérthetjük, valóban súlyos kételyek gyötrik őket a jövőjük felől. Persze a fontos emberek fontos klubjaiban csak fintorognak, nekik ez túl faragatlan, érdes és földszagú. Nincsenek hozzászokva, hogy csak úgy, egyből, egyenesen, ahogy a pesti flaszteren mondják: pacekba, hogy mindenféle, eddig nem látott népség csak úgy betörhet Dévénynél új idők elfeledettnek hitt, régi dalaival. De, kedves Barátaim, ez nem stílusok vagy ízlések vitája. Ráadásul mi is az Európai Unió tagjai vagyunk, mi sem vonhatjuk ki magunkat alóla, a harang értünk is szól. Ez nem játék, és nem babra megy, a legsúlyosabb tétek forognak ott kockán. A nyugati emberek úgy érzik, nemzedékekre eldőlhet a sorsuk. S ebben nincs semmi patetikus túlzás. Folytathatják-e a szüleiktől örökölt életmódot, vagy valami visszacsinálhatatlanul megváltozik az ő beleegyezésük nélkül, sőt akarataik ellenére. Lesz-e joguk a saját kultúrájukhoz, meg tudják-e védeni a nem anyagi természetű, szellemi javaikat Európában? Lesz-e esélyük – ahogy eddig volt – jó iskolában tanulni, tisztességgel megfizetett munkából élni, gyarapodni, tulajdonhoz jutni, saját otthonot teremteni, családot nevelni és méltósággal megőregedni? És lesz-e terrormentes biztonság és félelem nélküli nagyvárosi élet? Hiába a jelen jóléte és gazdagsága, az Európai Unióban most a jövő árnyékot vet a jelenre. Hosszú és sötét árnyékot. S ezt nem mi, az irigykedő keletiek vagy az egykori ostoba szovjet propaganda mondja. Ez most más. Most ők mondják mindezt saját magukról, a saját helyzetükről és a saját jövőjükről.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

A hadállások 2016-ban éles kontúrral rajzolódnak ki; a nemzetek fellázadtak a globalisták ellen, a középosztály pedig fellázadt a vezetők ellen. Ez a mi közösségünkben, az Európai Unióban azt jelenti, hogy mi, a szuverén országok állunk szemben az unionistákkal, és a választók állnak szemben a brüsszeli bürokratákkal. Mindez nem villámcsapásként, nem egyik napról a másikra történt. Hosszú évek elégedetlenségének tüskés és keserű gyümölcse

érett be. De miért fordult az elégedetlenség lázadásba? Nekünk eddig azt tanították, hogy a régi nyugati demokráciák magasabb rendű minőséget képviselnek, mint a koszlott szocializmusból éppen csak kivergődött közép-európai demokráciáink. Mert arrafelé a demokrácia nem pusztán szabad választást jelent, sokkal inkább a szabadság élő szövete, alkalmazkodó, rugalmas organizmus, amely folyamatosan válaszol a változásokra, és képes hibáit időben és önerejéből kijavítani. Lehet, hogy ez igaz volt. Valamikor, amikor az európai demokráciák pályájuk delelőjén jártak. Ám azóta Európa nyugati felén és a nagy vízen túl is beköszöntött a nyitott társadalmak korszaka, és megszületett gondolatrendőrsége, a politikai korrektség is. Néhány éve a demokrácia az Európai Unióban még érvelés alapú volt. Érvek, ellenérvek gondos összemérése, nyílt beszédmód, szabad gondolat- és képzettársítások, vibráló, újításokat felszínre dobó szellemi élet. Ezért is volt olyan vonzó a mi szívesen szomszédoló, kocsmákban és kávéházakban trécselő magyar fajtánknak is. A nyitott társadalomnak nevezett új politikai rendszer mindezt felszámolta. Az érvelésalapú demokrácia helyett beköszöntött a korrektség alapú demokrácia.

Az eszmék síkján ez azt jelenti, hogy a liberális szellemi irányzat szembefordult a demokrácia eszményével, vagyis a többségi alapon, a többség akarata alapján megszervezett közösség ideájával. Politikai síkon a nyitott társadalom azt jelenti, hogy a valódi hatalmat, döntéseket és befolyást a választott parlamenti képviselők és kormányzatok helyett a világhálózatba fogott emberek kezébe, a médiagurukhoz, a senki által meg nem választott nemzetközi szervezetekhez és azok helyi irodáihoz kell át- és kiszervezni. Gazdasági síkon a nyitott társadalom azt jelenti, hogy az embereket, a népeket és a kultúrákat méretre vágják, mint a hamburgereket, hogy árut lehessen csinálni belőlük. Az országokat pályaudvarrá alakítják, mindenki szabadon járhat ki-be. S végül a gazdasági önvédelem szabályainak lebontásával a rókákat beengedik a tyúkólba, hogy szabadon versenyezzenek. Arról pedig senki sem tehet, ha folyton a rókák nyernek. S ha a szerencsétlen, későn ébredő európai polgárok mégiscsak a sarkukra állnának, akkor rájuk zúdítanak néhány millió migránst. Ha ezek a begyöpösödött, keresztény mivoltukból és hazafias érzelmeiktől szabadulni nem tudó vagy nem akaró európaiak nem értenek a szép szóból, akkor ássunk mélyebbre: cseréljük ki az európai élet altalaját is, jöjjenek hát a más vallású, más erkölcsön és más szokásokon nevelkedett tömegek, akik mit sem értenek Európáról, és tanítsanak bennünket móresre. Így jött létre a világtörténelem legbizarrabb koalíciója az embercsempészek, a jogvédő aktivisták és az európai csúcspolitikusok között arra, hogy tervezetten ideszállítsanak Európába sok millió migránst.

A kérdés tehát az, mi lesz ebből? Összefoglalva ma, 2017 elején azt mondhatjuk, hogy a globalista politika urai nem magukban keresik a hibát, inkább az embereket és a nemzeteket hibáztatják. Úgy döntöttek, nem adják fel hadállásaikat, és a nyitott társadalommal és a liberális kormányzattal ellentétes népakaratot elfojtják. Kihirdették, hogyha nem az eszmetársaik, ha nem a liberálisok nyerik valamely országban a választásokat, akkor ott nincs többé demokrácia. Kihirdették, hogy a nép veszélyes a demokráciára. És mivel a nép veszélyes, az eddig sajtószabadságért hisztériázók most hirtelen a sajtó, a média és az internet korlátozását követelik. Ha valaki nem találja kellően elfogulatlanak és semlegesnek a magyar királyi köztévét, néha kapcsoljon át az amerikai tévékre, felüdülés lesz visszakapcsolnia. Ha az elégedetlenek nem fogják be a szájukat, vagy a médiának nem sikerül elnyomni a hangjukat, akkor megbélyegzik, elítélik és kitagadják őket. S ebben még az új amerikai elnök számára sincs kegyelem. Nem csoda hát, ha az Európai Unióban állandósul a túlnyomás, a szelepek előbb-utóbb felmondják a szolgálatot, s az emberek – nem lévén más választásuk – fellázadnak, vagyis szavazatukkal elzavarják, kiakolbólják a liberális elitet.

Így áll hát a világ, tisztelt Hölgyeim és Uraim, tisztelt Elnök úr, 2017-ben, télvíz idején. Ebből ennyi elég is, hiszen nem az Európai Unió értékelésére gyűltünk össze, bármennyire is csábító egy magyarnak a világkormányzás távlata, de hogyan állnak Magyarország és a magyarok dolgai? Először is: Magyarországot az európai, a nyugati folyamatokba ágyazva érdemes értékelni. Innen nézve jól látszik, hogy mi már túl vagyunk a lázadáson, a mostaniak hozzánk képest elsőbálozók. Mi az elsők között, sőt talán elsőként lázadtunk föl 2010-ben. Meghirdettük, és hét év verejtékes munkájával felépítettük a saját magyar politikai és gazdasági rendszerünket, a mi testünkre szabott, a mi ízlésünk szerint való, a mi hagyományainkból, a mi ösztönvilágunkból és a mi észjárásunkból kikovácsolt magyar modellt, a nemzeti együttműködés rendszerét. Nemzeti, mert belőlünk fakad. Együttműködés, mert nem egymás kárára, hanem egymást segítve akarunk boldogulni. És rendszer, mert alapját, falait, tetőzetét, részelemeit és alkatrészeit a logika és a józan ész szabályai fogják össze, ácsolata pedig a gazdaság és a történelem vastörvényei szerint készült. Ezért kell ragaszkodnunk ahhoz, hogy az adócsökkentéseknek és a béremeléseknek mindig a versenyképes magyar gazdaság legyen a vafedezete. A magyar modell kötőanyaga a bátorság, amely nélkül semmilyen politikai építmény nem állhat fent, különösen nem itt, a huzatos Kárpát-medencében. Bátran újra kellett húzni a politika és a gazdaság közötti határokat, az állam és a piac közötti határokat, a bevált és az új ötletek közötti határokat is. Mindezt úgy, hogy közben az ország stabilitása egy pillanatra sem inoghatott meg. A politika stabilitása különösen válságos időkben minden mást felülíró parancsolat. Amikor a XX. század során különösen a válságokban vezetőink csődöt mondtak, képtelenné váltak az ország vezetésére és irányítására, akkor védtelenné váltunk ellenségeinkkel és rosszakaróinkkal szemben. Nagy lecke ez. A következmény országvesztés, alávetettség és nyomor lett. A politikai stabilitás elvesztése olyan luxus, amit nem engedhetünk meg magunknak, és nem is fog bekövetkezni, amíg mi állhatunk a kormányruznál. Ebben nem ismerünk tréfát, és nincs pardon.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Mi lázadtunk először, amikor úgy döntöttünk, hogy hazaküldjük az IMF-et, elszámoltatjuk a bankokat, megadóztatjuk a multikat, és felszámoljuk a devizahiteleket. Lázadtunk, amikor azt mondták, hogy nem lehet egyszerre rendbe tenni a pénzügyeket és megindítani a gazdasági növekedést. Belevágtunk, és megmutattuk. A magyar gazdaság négy éve töretlenül növekszik. Fellázadtunk a munkanélküliség ellen, amiről azt állították, hogy a modern piacgazdaságban együtt kell vele élnünk. Kitűztük a teljes foglalkoztatást, és megcéloztunk egymillió új munkahelyet. Eltelt hét év, és már 700 ezer új munkahelynél tartunk. Azt is meg akarták tiltani, hogy csökkentsük a családok rezsijét, de végül csak letörtük a nagy energiaszolgáltatók, Brüsszel és az ellenzék közös ellenállását, és megcsináltuk. Az Egyesült Államok akkori kormánya, Brüsszel és ráadásul még Berlin is kihirdette, hogy a migránsokat nem szabad és amúgy sem lehet megállítani. Ellenálltunk, határt húztunk, kerítést építettünk, határvadászokat toboroztunk, és megállítottuk őket, megvédtük Magyarországot, mellékesen Európát is. A népszavazással pedig megtiltottuk, hogy mások dönthessék el, kit engedünk be az országunkba és kit nem. Az igazi menekülteket persze be fogjuk fogadni; németet, hollandot, franciát, olaszt, rémült politikusokat és újságírókat, hazájukat elhagyni kényszerülő keresztényeket, akik az otthon elvesztett Európájukat majd nálunk akarják megtalálni.

Hölgyeim és Uraim! Tisztelt Egyesület!

Feketebárányok voltunk, mára sikertörténet lettünk. S ezt, ha vonakodva is, de azok is elismerik, akiknek nem tetszik, amit és ahogyan elértünk. Hiába, semmi nem olyan sikeres,

mint a siker. Oda jutottunk, hogy már a pénzügyi hitelminősítők is sorra felértékelnek bennünket. 2016-ban végre az alsó középosztállynál, a munkából élő, de keveset keresőknél is megmozdult az élet. Nőnek a bérek, csökken a családok adóssága, és egyre többet vásárolhatnak. Épp ideje volt, sokat tettek érte. Nem segély, nem ajándék, nem juttatás, nem alamizsna, igazi munkabér, teljesítmény, s vele járó elismerés és tisztelet. Nem lenne jó, ha az alacsonyabb bérrrel fizetett, egyszerűbb tudást igénylő, de nehéz munka becsülete csökkenne. Nem lenne jó, ha nyugati divat szerint idegenből hoznánk olcsó munkaerőt az efféle munkahelyek betöltésére. E helyett inkább azt javaslom, minden munkahelyet, minden rendszeren elvégzett munkát és a munkásokat is becsüljük meg rendszeren, képesnek kell lennünk arra, hogy a saját országunkat mi tartsuk fenn, és mi működtessük. Mindenkire szükségünk van, így a magyar takarítónőket, útkaparókat, rakodómunkásokat, culágereket és napszámosokat a jövőben is tisztelni kell. Ezért emeljük a minimálbért 15, a szakmunkás minimálbért 25 százalékkal. Egy nemzet és egy ország vagyunk, nekik is megvan a helyük a mi közös jövőnkben.

Tisztelt Hallgatóim!

Nehéz bizonyosat mondani a jövőről. Láthatják: a dolgok egyik napról a másikra fejük tetejére állhatnak, mégsem dobhatjuk le az előrelátás felelősségét a vállunkról. A kormányzás és az országvezetés legyen előrelátó, és ez akkor is jogos elvárás, ha a köd éppen megüli a tájat. Annyit azonban minden nehézség mellett is kellő óvatossággal mondhatok, hogy a magyarok jövője – ideértve a diákokat és a nyugdíjasokat is – biztosítva van. Magyarország erősödik és fejlődik. Nem ajándékba kaptuk, nem nyertük, nem mások fújták a szelet a vitorláinkba, mi ezért megdolgoztunk. Mind a tízmilliónyian. Adósságunkat folyamatosan ledolgozzuk, gazdaságunk folyamatosan nő, a bérek folyamatosan emelkednek, hamarosan el fogjuk érné a teljes foglalkoztatást, vagyis mindenkinek lesz munkája. Személyesen el vagyok kötelezve amelle, hogy Magyarországon egy gyermek se nőjön föl úgy, hogy nem látja a szüleit dolgozni. A határaink védettek, a közbiztonság kézben van tartva, a rendőrség elszánt és eredményes a bűnözők üldözésében. A katasztrófavédelem dolgozói a helyükön és folyamatos készenlétben állnak. Katonáink várják, hogy ismét Közép-Európa meghatározó erejű hadseregében szolgálhassanak. Családtámogatási rendszerünk lassan Európában is egyedülállóan kiterjedt és sokoldalú, a gyerekek három éves kortól óvodában vannak, kapnak enni, 318 ezren ingyen, vigyázunk rájuk, felkészítjük őket az iskolára, faragunk az otthonról hozott hátrányokból, 730 ezren ingyen kapják a tankönyvet. Az iskolában a tanítás mellett neveljük is őket; a mindennapos testnevelés, a hit- és erkölcstan marad, sőt emeljük a minőséget. Középsiskoláink várják őket, már a második szakma megszerzését is fizeti a magyar állam. 2010 óta több mint 97 ezer magyar tanulhatott vagy oktathatott rövidebb-hosszabb ideig külföldön az Európai Unió segítségével is.

2013 és 2017 között 50 százalékkal emelkedik átlagosan a pedagógusok fizetése, az oktatóké, kutatóké 2018-ig 27 százalékkal nő. A szakorvosok és szakgyógyászok bére két lépésben 207 ezer forinttal emelkedik, az ápolók fizetése 2018-ig átlagosan 65 százalékkal növekszik. 71 kórházat felújítottunk, 23 rendelőintézetet építettünk, 54-et felújítottunk, 27 új mentőállomás épült, 35-öt pedig felújítottunk. A biztonságos fejlődésünkhöz szükséges külpolitikai és külkereskedelmi megállapodásokat megkötöttük. Önálló külpolitikát folytatunk; a világgazdaság és világpolitika minden fontos szereplője érdekelt, de legalább is nem ellenérdekelt Magyarország sikerében. A magyar export éppen tegnap döntött történelmi csúcst. Ez azt jelenti, hogy egyre inkább versenyképesek vagyunk az egész világgal. Diplomáciai rekordév elé nézünk, rég volt akkora jövés-menés, mint idén lesz. Az orosz elnök után várjuk a kínai miniszterelnököt, várjuk Izrael állam miniszterelnökét, mi irányítjuk

júliustól a V4-ek munkáját, ősszel pedig 16 közép-európai állam vezetői tanácskoznak majd Budapesten. Összefoglalóan azt mondhatom Önöknek, a holnap miatt nincs okunk idegeskedni. A családok talpra fognak állni, és anyagilag is össze fogják szedni magukat. Magyarországon a holnap nem vet árnyékot a mára. Ha mindenki rendesen elvégzi a munkáját, és betartjuk a törvényeket, nem lesz baj, és minden évben mindenki előre léphet majd. Ez mind szép és jó, de még messze vagyunk attól, hogy azt is mondhassuk: elég. Még nincs okunk dicsekedni, éppen ellenkezőleg: mindanyunknak azt tanácsolom: most kell szerénynek lenni, mert most van mire.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Bevallom Önöknek, számomra fejtörést nem is a holnap, inkább a holnapután okoz. Mi lesz a magyarokkal? Mi lesz a magyar élettel tizenöt-húsz év múlva? Örvedetes, hogy a születések száma 2010 óta most a legmagasabb, a házasságkötések száma nő, a népfogyatkozás sem volt ilyen lassú évek óta, de a fogyás, ha lassul is, azért csak fogyás marad. Hogy ki hány gyermeket vállal – minden ember legszemélyesebb döntése. S bár személyes, de egyben a legfontosabb is a közösségünk számára. Én is tudom, hogy itt a változás időtávja évtizedes, a siker éppen a családpolitika kiszámíthatóságán és a kitartáson múlik, de szeretném, ha tudnák, hogy ezen a döntő fronton még nincsen áttörés, ezért a kormány minden támogatást megad, ha valaki a gyermekvállalás mellett dönt. Azt mondják, általában nem lehet közvetlen összefüggést kimutatni az életszínvonal változása és a demográfiai mutatók között, de én azt hiszem, igenis lehet összefüggést találni egy nemzet élni akarása, egy nép önmagára találása és a demográfiai mutatók alakulása között. A között, hogy képes-e hinni, bízni a nemzet önmagában – meg utódai jövőjében – és a között, hogy hány gyereket akar felnevelni. Meggyőződésem, hogy van összefüggés a között, amit megvalósítunk immár hetedik éve és a között, hogy ez a nemzet meg szeretne fiatalodni. Mert ami nem adatott meg az egyes embernek – idősből ifjúvá válni –, az lehetséges a nemzet számára. Öregedésnek indult népből is lehet fiatal nép, csak rajta áll, csak akarnia kell. Az is szép dolog, hogy 3 éves kortól a gyermekeink bekerülnek az óvodai közoktatási rendszerbe, az is jó, hogy az állam fizeti az ételt és a tankönyveket, de vajon közben neveljük-e őket a hazájuk szeretetére, hazafias érzelmekre és patrióta gondolkodásra? Vajon Magyarország nekik is éppúgy közös szenvedélyük lesz, mint ahogy nekünk az? Lesz-e bennük is nemzeti igazságérzet, amit a hazaszeretet táplál? Megértik-e, hogy csak akkor nem leszünk más népek szolgái, hogy csak úgy és csak akkor maradhatunk meg független nemzetként, ha mindenekelőtt magyarnak valljuk magunkat? Mindezt iskoláinkban gondosan meg kellene tanítanunk, mert a gyermekeink csak így érthetik meg, mi köt és mi tart össze bennünket. S bevallom, ma még erre nem látom a garanciát. S ha kérdőjelből mindez nem volna elég, itt dörömböl az ajtónkon a robottechnológia és a digitális forradalom, amely a gazdaság után elérte az élettudományok világát is. Nemcsak a gépek, a technológia és az ismeretanyag változik, de lassan kilétünk és emberi mibenlétünk megváltozásával is szembe kell néznünk. Határokat feszegetünk, ősi határvonalakat lépünk át, fajokat elválasztó határokat, élőlények és ember alkotta masinák közötti határvonalakat. Az istenkísértés határmezsgyéjén járunk. A tudomány eredményei, a betegségek gyógyíthatósága lelkesítő erejűek, de a távlatok fel is zaklatnak bennünket. Ezekre a változásokra is fel kell készülnünk. S itt meg is állok, talán túlságosan is előreszaladtam, hagyjunk valamit a következő évértékelőre is.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

2017-ben a magyar politikának öt súlyos kérdésre kell választ találnia, öt nagy támadást kell kivédenie. Ezért 2017-ben új nemzeti politikára lesz szükségünk. Az idén már az év első

felében Brüsszel meg akarja tiltani a rezsicsökkentést, tervük már az asztalon van, az országok független energiapolitikája helyett központi szabályozást akarnak, amivel elvonnák a tagállamok ármegállapítási jogát. A kérdés az lesz majd, hogy megvédjük-e a rezsicsökkentést, ragaszkodjunk-e ármegállapítási jogunkhoz, vagy fogadjuk el Brüsszel döntését, és bízzuk ismét a nagyvállalatokra a rezsidió megállapítását?

Napirenden marad a migráció ügye is. Az illegális bevándorlás hiába vet fel megoldhatatlan problémát és terrorveszélyt, szerte Európában – hiába a véres valóság és az elborzasztó tények – a migránsok korlátlanul mozoghatnak egész Európában, amíg ügyüket véglegesen el nem bírálják. A 2017-es év kérdése az lesz, őrizetbe vegyük, és tartjuk-e őket, amíg jogerős döntés nem születik róluk? És 2017-ben szembe kell néznünk a nemzetközi szervezetek felerősödő aktivitásával is. Egyre több országban így nálunk is – ráadásul választás is lesz 2018-ban – gondot okoz, hogy titokban, külföldi pénzekkel akarják befolyásolni a magyar politikát. Azt hiszem, már éppen elégszer bebizonyítottuk, hogy képesek vagyunk dönteni a saját sorsunkról. Az tehát a kérdés, engedünk-e az átláthatatlan külföldi befolyásolási kísérleteknek? Itt nem a civil szervezetekről van szó, akik valamely fontos ügyet akarnak sikerre vinni. Itt nemzetközi szervezetek fizetett aktivistáiról és magyarországi irodáiról van szó. Teszünk-e valamit legalább az átláthatóság és a megismerhetőség érdekében? Azt is tudnunk kell, tisztelt Hölgyeim és Uraim, hogy itt nagytestű ragadozók úszkálnak a vízben. Ez itt Soros György határokön átnyúló birodalma, rengeteg pénzzel és nemzetközi nehéztüzérséggel. Mégis úgy érzem, azzal betelt a pohár, hogy a népszavazáson kinyilvánított népakarat ellenében Soros György szervezetei egyfolytában azon dolgoznak, hogy százezerszám szállítsák Európába a migránsokat, azon dolgoznak, hogy letérítsék a magyar országgyűlést és a magyar kormányt az emberek által kijelölt útvonalról. Akarunk-e 2017-ben tiszta vizet a pohárba? Vagy ahogy hallottam nemrég: öntsünk-e tiszta vizet a nyílt kártyák közé? 2016-ban az is kiderült, hogy Brüsszel újabb és újabb gazdasági jogosítványokat akar magához venni a tagállamoktól, az akció fedőneve brüsszeli nyelven: szociális pillér. Már korábban is előfordult, hogy Brüsszel megakadályozta a magyar kormány radikális adócsökkentését, adót emelni lehet, csökkenteni nem. Ezért az a kérdés, akarjuk-e, és ha igen, képesek leszünk-e nemzeti hatáskörben tartani az adópolitikát, dönthetnek-e adóikról szabadon a nemzetek. És végül fel kell készülnünk arra, hogy Brüsszel támadás alá veszi a munkahelyteremtő támogatásokat is. Számos ország, köztük mi is használjuk ezt a gazdaságfejlesztési eszközt, vagyis a kérdés az, a nemzetek dönthessék-e el, hogy akarnak-e munkahelyteremtő támogatásokat adni a vállalataiknak, vagy ezt a jogot is át kell adni Brüsszelnek? Ebben az öt kérdésben kell nekünk, magyaroknak egyértelmű választ adnunk, ha azt akarjuk, hogy Magyarország a 2017-es évben is győztes ország legyen. Valójában mind az öt kérdés mögött a nemzeti önrendelkezés joga húzódik meg. Visszatértünk tehát a kiindulóponthoz; nemzetek szemben a globalistákkal, szuverenisták szemben az unionistákkal. Ha biztos és szilárd válaszokat akarunk, akkor egyetértésre kell jutnunk az emberekkel, kérdeznünk kell, magunk mellé kell állítanunk őket, ahogy minden fontos kérdésben eddig is tettük. Nem elég, ha mi nem hagyjuk, az a fontos, hogy a magyar emberek se hagyják, hogy a fejük fölött döntsenek róluk.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Végül már csak egyetlen kérdés maradt: jól vezette-e a kormány az országot 2016-ban? A kérdést el is lehetne háritani, hiszen megítélése kevésbé ránk, inkább a választópolgárokra tartozik. Én azonban nem háritom el, Önök tudhatják, a nyílt beszéd híve vagyok, ráadásul, ha keresünk, találunk itt valami tanulságot. Lehet itt béremelés, adócsökkentés, teljes foglalkoztatás, legyen bármilyen vastag vaj a kenyéren, a magyar ember azt gondolja;

szeretném látni azt a kormányt, amivel én meg vagyok elégedve... Ilyen a magyar észjárás. S mivel ilyen, az elégedetlenség hangjai miatt sohasem szabad megsértődni. Éppen elég sértődött miniszterelnököt láttam már, s higgyék el, nem nyújtottak valami fölemelő látványt. De nemcsak megsértődni, elbizonytalanodni se szabad. A magyarok épp eleget szenvedtek a bizonytalan, tehetetlen, azt ne mondjam, böszme vezetőktől, azoktól, akik mindig azt magyarázták el nekünk, mit miért nem lehet, s milyen igazságtalan, hogy az emberek teljesíthetetlen dolgokat kérnek rajtuk számon. Akik mindig azt magyarázták el a hallgatóságnak, hogy a körülmények megfosztanak bennünket az álmainktól, áthúzzák a terveinket, lefognak a kezünket.

Kedves Barátaim!

Innen már csak egyetlen lépés az önsajnálát. Az önsajnálát pedig sokáig nagy istencsapása volt rajtunk. Egymást vigasztalgatva, ölbe ejtett kézzel, égre emelt szemmel üldögélni a tehetetlenség langyos vizű lavórájában, és közben egyszerre leszólni és irigyelni azokat, akik valamit tenni akarnak – ez volt a szocialista kormányzás kultúrája. Ebből szakítottuk ki magunkat, valójában ez minden mai eredményünk ősforrása. Sikerült, Magyarországnak végre sikerült átlépnie az önsajnálát kultúrájából a cselekvés kultúrájába.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Márai Sándor azt tanította nekünk, nincs módunk közepszerűnek lenni. Ez a magyar politikai vezetés vastörvénye is. A magyarok sohasem érhetik be közepszerű vezetéssel és közepszerű kormánnyal, többre van szükségük, és többet is érdemelnek. Ám fogas kérdés, milyen a jó kormányzás, és milyen a jó vezető. Felfogásom szerint a jó kormányzás úgy viszi el a célhoz az embereket, hogy amikor megérkezünk, a nép azt gondolja, nem is volt szükség a vezetőire.

Legyen a 2017-es év olyan év, amelynek végén úgy érezzük majd, ment ez magától is, mint a karikacsapás.

Hajrá, Magyarország, hajrá, magyarok!